

[Otto March.]

som man nu i hver organisation finder bedst tilgodeser medlemmernes interesser.

Vi lægger i socialdemokratiet ikke skjul på, at der er en nær forbindelse mellem den faglige og den politiske arbejderbevægelse repræsenteret ved LO og socialdemokratiet. Og det er i øvrigt ikke af ny dato. Det har der jo været siden 1899. Vi kender i socialdemokratiet den samme interesseforbindelse mellem andre partier i dette ting og andre interesseorganisationer, og det respekterer vi, ligesom vi også ønsker vore forbindelser med lønmodtagerorganisationerne respekteret. Men det er åbenbart denne tolerance, det kniber med fra højre side her i salen, ellers var et sådant forslag som det, vi nu behandler, vel ikke fremsat.

Hvis man kigger på bemærkningerne, lyder det jo afbalanceret rigtigt, når det i bemærkningerne til lovforslaget udtrykkes, at „den aktuelle baggrund for forslaget er i øvrigt, at der synes at være en forstærket tendens til, at faglige og erhvervsorganisationer såvel på lønmodtagersiden som på arbejdsgiversiden anvender deres medlemsmidler til økonomisk støtte til politiske partier.“ Men hvad med kontrollen med tilskudsvirksomheden? Den økonomiske støtte til socialdemokratiet fra fagbevægelsen ligger åben for alle, gennem afdelingsregnskaber, gennem forbundsregnskaber m. v. Men mon ikke der er store muligheder for, at støtten til andre partier, f. eks. fra enkeltpersoner, der repræsenterer en erhvervsvirksomhed, er noget vanskeligere at identificere? Så vi det ikke under jordlovsafstemningen i 1963, hvor store annoncekampagner blev finansieret eller finansierede borgerlige partiers agitation mod den socialdemokratiske regerings jordlovsforslag? Og hvad med forslagsstillerens egen situation på tilskudsområdet? Er det fortsat sådan, at man fra fremskridtspartiets side opfordrer til, at hvis man vil sende partiet sorte penge, kan man gøre det anonymt, og at man kan garantere for, at ingen — heller ikke skattevæsenet — får noget at vide derom?

Jeg synes, forslagsstillerne ved denne lejlighed skylder offentligheden svar på, om det fortsat opretholder, jeg havde nær sagt denne høje moralkodeks for et politisk partis tilskudsmodtagelse.

Socialdemokratiets stilling er klar over for

dette angreb på dansk fagbevægelses organisationer. Vi går imod, at man krænker organisationernes ret til selv gennem demokratisk flertalsbeslutning at råde over egne midler. Herom ingen tvivl.

Røtzler Møller (V):

Lovforslaget er jo ikke venstre ubekendt, idet det næsten svarer ordret til det lovforslag, som venstre fremsatte i folketingssamlingen 1966-67 og genfremsatte året efter. Dengang nåede vi desværre ikke at blive færdige med lovforslaget, men senere har retsforbundet i sidste samling og altså nu fremskridtspartiet taget forslaget til sig som sit eget. Det skal fremskridtspartiet da ikke have utak for, tværtimod. Jeg tror tilmed, at en enkelt rettelse, som de senere forslagsstillere har gjort, er fornuftig. Udtrykket „politisk virksomhed“ er blevet erstattet af udtrykket „partipolitisk virksomhed“ såvel i overskriften som i lovteksten. Og det udtryk forekommer umiddelbart mere håndterbart i relation til selve lovforslagets hovedsigte.

I forbindelse med den tidligere debat om det sidste lovforslag, vi havde til behandling i tinget, vil jeg sige, at venstre ikke ønsker at angribe organisationerne i deres faglige eller politiske arbejde, men vi ønsker at ændre den tilstand, at medlemmer af en organisation kan komme til at støtte en partipolitik, som det enkelte medlem ikke er enig i, og som ikke er en forudsætning for at nå fagforeningens eller organisationens primære mål, altså de fagpolitiske mål.

Vi kan altså støtte lovforslaget og skal ikke gøre flere bemærkninger, men kun henviser til det, jeg sagde ved sidste lovforslag, og til tidligere ordførere for mit parti.

Bay (FP):

Når fremskridtspartiet har rejst dette spørgsmål, skyldes det først og fremmest, at vi ved, at et stadig stigende tal af arbejdere i Danmark er imod at give tilskud til politiske partier. Vi arbejder på, at hvert enkelt menneske skal have frihed til selv at bestemme over sine midler, selv at bestemme over, hvad de skal anvendes til. Det kunne jo i og for sig lyde rigtigt, når man siger, at en forenings medlemmer, at et demokratisk flertal, skal bestemme over, hvad foreningens midler skal anvendes til. Det lyder jo i